

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Kakskümmend soovi

*Sõpradest ja soovide
täitumisest*

Blossom Street

Debbie Macomber
Twenty Wishes
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Debbie Macomber
© 2018 Kirjastus ERSEN

Selle raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07349318
ISBN 978-9949-82-258-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Juuli 2015

Armsad sõbrad!

Kui olin laps, lebasime soojadel suveöödel koos nõbudega sageli rohul, vaatasime tähti ja mõtlesime oma soovidele. Näib, et laps meis ei kao tegelikult kunagi, kas pole? Sain selle kohta kinnituse mõne aasta eest, kui kohtusin autogrammi andes Arliene Zeigleri nimelise lugejaga ja ta mulle oma soovide nimekirjast rääkis. Need ei olnud otsused, lubadused ega isegi eesmärgid. Need olid lihtsalt soovid. Mõned neist olid paigad, kuhu ta tahtis minna, inimesed, kellega kohtuda, ja kogemused, mida ta lootis saada.

Kas mitte meil kõigil ei ole soove, ühel või teisel kujul? Salajasi ihasid, millest me haruharva räägime, sest need võivad kõlada tobedatena? Kui ma hakkasin „Kahtkümmet soovi“ kirjutama, panin kokku täiesti uue nimekirja oma soovidest. Ma tahan oma abikaasa kaissu pugeda ja meenutada koosoldud aastaid. Ma tahaksin koos oma lapselastega seebimulle puhuda ja suvisel põllul liblikaid taga ajada. Ma tahan laulda Broadwayl. Okei, see läheb nüüd pisut liiale, aga inimene võib ju unistada...

Loodan, et naudite mõnd tundi koos Anne Marie ning tema sõpradega, eriti ühe lesknaiste seltsiga, kes kõik alustavad nimekirja koostamist, milles on kakskümmend soovi, samuti kõigi teistega Blossom Streetil. Alixil on kohv French Cafés valmimas ja Susannah on Susannah's Gardeni juurde kõnniteele lilli välja panemas. Näen, et Whiskers on end A Good Yarni lõngapoe vaateaknale kerra tõmmanud ning Lydia on uksest väljast avatud-poole ette keeranud. Loomulikult on ka Anne Marie raamatupoe Blossom Street Books uks avatud, nii et astuge aga sisse!

Oma lugejatest kuulmine on üks mu rõõme. Võite minuga ühendust võtta minu veebilehe debbiemacomber.com või Facebooki kaudu ning ka aadressil PO Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

June Scobee Rodgersile,
kes on minu kallis sõber,
inspiratsioon
ja rõõm

Peatükk 1

Oli sõbrapäeva õhtu ja kell oli kuus. Sel ajal oleks pidanud tähistamisega alustama, nagu see oli olnud siis, kui nad Robertiga abielus olid. Kui Robert elus oli. Aga täna, aasta kõige romantilisemal päeval, oli kolmekümne kaheksa aastane Anne Marie Roche ükski. Blossom Street Booksi raamatupoe ukstel suletud-silti ette keerates heitis ta pilgu sõbrapäevale kohaselt kaunistatud vaateakna poole, millel olid paberist südamed ja roosad õhupallid ning virn armastusromaane, mida ta enam ei lugenud. Seejärel vaatas ta välja. Tänavalambid süttisid võbedes, kui õhtu Seattle'i kohal maad võttis.

Tõde oli see, et Anne Marie vihkas oma elu. Nojah, olgu, *vihkas* oli liiga rängalt öeldud. Lõppude lõpuks oli ta terve, piisavalt noor ja kütkestav, rahaliselt maksevõimeline ning talle kuulus ümbruskonna kõige populaarsem raamatupood. Aga tal ei olnud kedagi, keda armastada, mitte kedagi, kes armastaks teda. Ta ei olnud enam osa millestki suuremast, oli vaid tema ise. Igal hommikul ärgates leidis ta voodi teise poole tühjana ja ta ei uskunud, et kunagi selle kõleda tundega harjuda võib.

Tema abikaasa oli üheksa kuu eest surnud. Kui täpne olla, oli ta lesk, ehkki nad olid Robertiga lahus elanud. Kuid nad olid regulaarselt kohtunud ja tegutsesid leppimise suunas.

Siis korraga oli see kõik läbi, kogu lootus kustunud. Just siis, kui nad olid taas ühinemas, sai tema abikaasa raske infarkti. Ta oli kontoris kokku varisenud ja surnud enne, kui parameedikud kohale jõudsid.

Anne Marie ema oli teda hoiatanud, millised riskid kaasnevad vanema mehega abiellumisel, kuid viisteist aastat ei olnud *nii väga* suur vanusevahe. Robert, karismaatiline ja nägus, oli nende kohtudes olnud neljakümnendate keskel. Nad olid olnud koos õnnelikud, sobinud hästi kokku igas mõttes peale ühe.

Anne Marie tahtis last.

Robert ei tahtnud.

Tal oli olnud perekond, kaks last oma esimese naise Pamelaga, ja ta ei olnud huvitatud uue pere loomisest. Mehega abielludes oli Anne Marie tema tingimusega nõustunud. Tol ajal ei olnud see tähtis tundunud. Ta oli Robertisse hullupööra armunud – ja siis, kaks aastat tagasi, oli see teda tabanud. See igatsus, see vajadus lapse järele muutus üha tugevamaks ning Roberti keeldumine üha järeleandmatumaks. Mehe lahenduseks oli olnud osta talle koer, kellele Anne Marie pani nimeks Baxter. Kui väga ta ka oma Yorkshire'i terjerit armastas, ei olnud tema tunded muutunud. Ta oli endiselt last tahtnud.

Olukorda ei teinud kergemaks ka Melissa, Roberti kahekümne nelja aastane tütar, kellele Anne Marie ei olnud kunagi meeldinud. Anne Marie oli aastate jooksul teinud palju katseid nendevahelist pinget lõdvendada, kuid need kõik ebaõnnestusid. Õnneks olid tal head suhted Brandoniga, Roberti pojaga, kes oli oma õest viis aastat vanem.

Kui Anne Marie ja Roberti abielus probleemid tekkisid, ei olnud Melissa suutnud oma rõõmu varjata. Tema kasutütar näis tundvat suurimat heameelt, kui Robert ülemöödunud sügisel, seitse kuud enne oma surma, Anne Marie juurest välja kolis.

Anne Marie ei teadnud, mida ta võis olla nii kirgliku jälestamise pälvimiseks teinud peale selle, et Melissa isasse ära armus. Ta oletas, et tüdruku palav lootus, et tema vanemad ühel päeval uuesti abielluvad, oli tema kibestumuse põhjuseks. Iga laps tahab, et tema perekond terviklik oleks. Ja Melissa oli teismeline, kui Anne Marie Robertiga abiellus – raske iga, mille perekondlikud asjaolud raskemaks muutsid. Anne Marie ei süüdistanud Roberti tüdruki, kuid mehe abielu Pamelaga oli olnud läbi ammu enne seda, kui tema pildile ilmus. Kuid sellele vaatamata, kuidas ta ka üritas, ei olnud Anne Marie kunagi suutnud

Melissaga ühist keelt leida. Tegelikult ei olnud ta Melissast matustest saati midagi kuulnud.

Anne Marie avas Elise Beaumonti lähenemas nähes poe ukse. Naise abikaasa Maverick oli pärast pikka võitlust vähiga hiljuti manalateele läinud. Elise oli kuuekümnendais eluaastais, pensionile jäänud raamatukoguhoidja. Ta oli pärast peaaegu kolmkümmend aastat kestnud lahus olemist taas oma abikaasaga koos elama hakanud, kuid temast siis vähem kui kolme aasta pärast uuesti ilma jäänud. Ta oli kleenuke, hallipäine naine, kes oli muutunud peaaegu kuivetuks, kuid tema näojoonte karmust mahendas kurbus ta silmades. Kuna ta oli sage raamatupoe klient, oli Anne Marie temaga Mavericki hääbumise kuude jooksul sõbrunenud. Mehe surm oli mitmes mõttes kergendus, kuid Anne Marie mõistis, kui raske on lahti lasta kellestki, keda armastad.

„Ma lootsin, et sa tuled,“ sõnas Anne Marie naist kiirelt emmates. Ta oli poe kaks tundi varem kinni pannud, andes Steve Handleyle, oma tavapärasele neljapäevaõhtusele assistendile, vaba õhtu, et too saaks sõbrapäeva tähistama minna.

Elise libistas mantli seljast ja pani selle paksu polstriga tooli seljatoele. „Ma arvasin, et ei tule, kuid otsustasin siis, et teiste lesknaistega koos olemine on täpselt see, mida ma täna õhtul vajan.“

Lesed.

Nad olid kohtunud raamatusõprade klubis, mille Anne Marie oli poes korraldanud. Pärast Roberti surma oli ta soovitanud lugeda Lolly Winstoni „Good Griefi“, romaani noorest naisest, kes püüab kohaneda leseseisusega. Selle klubi kaudu oli Anne Marie kohanud Lillie Higginit ja Barbie Fosterit. Ka Colette Blake oli ühinenud. Ta oli olnud lesk, kes üüris A Good Yarni, Lydia Goetzi lõngapoe kohal olevat korterit. Colette oli eelmisel aastal uuesti abiellunud.

Ehkki suurem grupp oli lugenud ja arutlenud teiste raamatute üle, oli leski üksteise poole tõmmanud ja nad hakkasid omaette kokku saama. Nende koosviibimised olid sageli mitteametlikud kogunemised lähedalasuvas French Cafés kohvitassi ääres või raamatupoe kohal Anne Marie juures klaasikest veini juues.

Lillie ja Barbie oli ainulaadne paar leski, ema ja tütar. Nad olid kaotanud oma abikaasad kolm aastat tagasi eralennuki õnnetuses. Anne Marie mäletas, et oli lugenud Learjeti juhtumist ajalehest; mõlemad piloodid ja kaks reisijat said surma Seattle'is maandumisel toimunud ootamatus avariis. Lillie abikaasa ja väimees olid ühes parfüümfirmas juhatajad ja käisid sageli koos ärireisidel.

Lillie Higgins oli umbes Elise'i vanune, aga see oli kõik, mis neil ühist oli. Tegelikult oli Lillie vanust raske täpselt määratleda. Ta nägi välja vaevu viiskümmend, aga kuna tal oli neljakümneaastane tütar, pidi ta kuuekümnendais olema. Väikest kasvu ja õbluke, oli ta üks neist vähesetest naistest, kes ei paistnud kunagi vananevat. Tema garderoobis oli ultrakalleid kudumeid ja kuldehteid. Anne Mariele tundus, et kui Lillie tahaks, saaks ta selle raamatupoe kümnekordse hinnaga ära osta.

Tema tütar Barbie Foster oli paljuski oma ema moodi ja samas temast välimuse poolest täielikult erinev. Tal olid pikad blondid juuksed, mis ei paistnud kunagi sassi minevat, imelised kristallsinised silmad, veatu figuur. Oli raske uskuda, et tal olid kaheksateistkümnendaastased kaksikutest pojad, kes õppisid kolledži esimesel kursusel; Anne Marie oleks võinud kihla vedada, et enamik inimesi pidas teda pigem nende õeks kui emaks. Kui Barbie ei oleks Anne Mariele nii väga meeldinud, oleks tal olnud lihtne naise peale vimma kanda selle eest, et too nii... täiuslik oli.

„Aitäh, et täna poeukse varakult kinni panid. Olen palju meelsamini siin, kui et õhtu üksi kodus mööda saadan,“ ütles Elise Anne Marie mõtisklust katkestades.

Taas see sõna.

Üksi.

Hoolimata omaenese kartustest sõbrapäeva ees, üritas Anne Marie naeratada. Ta osutas poe tagaosa suunas. „Mul on tagaruumis mullikile ja kõik muu valmis pandud.“

Möödunud kuul, kui nad arutlesid ühe Elizabeth Buchani romaani üle, oli valentinipäeva teema jutuks tulnud. Anne Marie sai oma sõpradelt teada, et see on leskede jaoks ehk kõige piinarikkam püha. Siis oligi nende väikene grupp otsustanud seda omal moel tähistada. Ainult et romantilise armastuse ja abielu asemel tähistavad nad sõprust.

Nad trotsivad maailma haletsevaid pilke ja tõstavad toosti üksteise minevikuarmastuste ja tulevikulootuste auks.

Elise naeratas ebakindlalt, kiigates poe tagaosa poole. „Mullikile?“

„Mul on seda mitu tonni,“ vastas Anne Marie. „Sa ei kujuta ettegi, kui paljud tarnijad seda kasutavad.“

„Aga miks see põrandal on?“

„Noh...“ Nüüd, kui Anne Marie seda selgitada üritas, tundus see tobe. „Mul on alati küllastumatu tung seda katki vajutada, seega ma mõtlesin, et võiksime seda koos teha – selle peal kõndides.“

„Sa tahad, et me mullikile peal kõnniksime?“ küsis Elise hämmeldunult.

„Mõttele sellest kui meie oma sõbrapäeva tantsupeost ja ilutulestikust üheskoos.“

„Kuid ilutulestik on iseseisvuspäevaks või siis ehk aastavahetu-seks.“

„Selles asja mõte ongi,“ vastas Anne Marie innustavalt. „Uued algused.“

„Ja me joome ka šampanjat?“

„Kindel see. Mul on paar pudelit tõelist kraami, *Veuve Clicquot*’d.“

„*Veuve* tähendab muuseas lesknaist. Lesknaise *Clicquot*’ mullitav – mida muud me juua võiksimegi?“

Uks avanes ja mingisuguse elegantse parfüümi pilves astusid sisse Lillie ja Barbie. Niipea, kui nad sisenesid, lukustas Anne Marie poeukse.

„Pidu alaku,“ ütles Lillie, ulatades Anne Mariele karbi koogikes-tega.

„Mina tõin šokolaadi,“ teatas Barbie, näidates karpil tumeda Belgia šokolaadiga. Tal oli seljas punane pükskostüüm laia musta vööga, mis rõhutas tema peenikest pihta. Kas maailmas ei ole mingisugust õig-lust? Sel naisel on jumalik figuur ja ta sööb šokolaadi?

„Ma lugesin, et tumedas šokolaadis ja punases veinis on kõiksugu looduslikke kasulikke aineid,“ ütles Elise.

Anne Marie oli seda samuti lugenud.

Lillie raputas teeseldud hämmastusega pead. „Kõigepealt vein ja nüüd šokolaad. Elu on hea.“